

ՍՈՒՐԵՆ, ՍԱՂԱԹԵԼ, ԵՐԱՆՈՒՀԻ, ՈՌՈՉԱԼԻԱ ԵՎ ԲԱԳՐԱՏ

Դուրս են զալիս սեղանատնից:

ԵՐԱՆՈՒՀԻ –Սաղաթել, Զարուիոն հրամայիր, որ քեզ նախաձաշ տա:

ՍԱՂԱԹԵԼ –(Անմիջապես անցնում է սեղանատուն):

ԵՐԱՆՈՒՀԻ –(Սուրենին): Իսկ քեզ ասելն ավելորդ է, դու, երսի, կուշտ ես:

ՍՈՒՐԵՆ –Մախոխ լիներ, ուրախությամբ մի աման կուտեի:

ԵՐԱՆՈՒՀԻ –Որտեղ էիր ամբողջ զիշեր:

ՍՈՒՐԵՆ –Աստղագիտությամբ էի զբաղված, մասա: Այժմ աստղերն երկնքից իշել են օպերետային թատրոն:

ԲԱԳՐԱՏ –Ամաշելո՞ւ ես մի օր, թե՞ չէ: Ի՞նչ իրավունքով ես Դիլբարյաններից ստացել բնակարանի վարձը և ծախսել:

ՍՈՒՐԵՆ –Հարգելի ինժեներ-տեխնոլոգ, կարծեմ, ես նույնպես իմ հոր հարազատ որդին եմ, ինչպես դու:

ԲԱԳՐԱՏ –Դու ապականեցիր մեր ընտանիքի անունը:

ՍՈՒՐԵՆ –Դեռ հարց է, ե՞ս, թե՞ դու, պարոն Գեշեֆտմախեր: Ես կեղտը փշացնում եմ, իսկ դու պաշտում ես: Եհ, քերանս բաց մի անեք, թե չէ - լեզուս շար է:

ՈՌՈՉԱԼԻԱ –Գիտեմ, ինչ է քո շար լեզուն: Մայրիկ, երեկ նա ինձ անվանեց աղվեսի պոչ:

ՍՈՒՐԵՆ –Իսկ այսօր կանվանեմ մարքիզուիի Դալլաքյան, ի՞նչ էիր այսօր ունել ու փրկել կարեթում: Ուղղակի ծիծառելի էր: Այն կարտոֆիլի տոպրակ Վարդանին էլ կարմիր չերքեզի է հազցրել ու առաջը նստացրել: Չերիք չէ, որ անունդ Գյուլում է, փոխել ես Ողողակիայի, հիմա էլ իշխանութու շիկ ես բանեցնում: Հե, դալլաք Ելիզաբետի թոռն: Թողեք, Աստված սիրեք, ամենքդ ինձ համար ծիծառելի եք, բացի խողալի մայրիկից:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ –Դուրս է զալիս հոր սենյակից:

ՍՈՒՐԵՆ –Եքե ձեր մեջ կա մեկը, որ կարող է ինձ նախատել, ահա սա է: (Ցույց է տալիս Մարգարիտին):

**ՍՈՒՐԵՆ, ՍԱՂԱԹԵԼ, ԵՐԱՆՈՒՀԻ, Ո-ՈՉՈԼԻԱ, ԲԱԳՐԱՏ ԵՎ
ՄԱՐԳԱՐԻՏ**

Ո-ՈՉՈԼԻԱ – Ինչ ասել կուզի, երևելի ոեկոմենդասիոն է:

ՍՈՒՐԵՆ – (Կծու) Համենայն դեպս, արժե Օթարյանի համակրանքից զրկվելուն:

Ո-ՈՉՈԼԻԱ – Մայրիկ զսպիր նրան: Նա ինձ վիրավորում է: (Սուրենին): Սուտ է, նա ինքն է զրկվել իմ համակրանքից:

ՍՈՒՐԵՆ – Այո, այն օրից, երբ զգացել ես, որ դու չես նրա հավանելին: Իսկ առաջ, երբ ուսանող է՞ր: Քիչ էր մնում նրա անունով մոմ վառեիր: Այս այնքան ճիշտ է, որքան այն, որ այս րոպեիս իմ զրպաններում մեծ օդափոխանակություն կա: (Դադար) Որտե՞ղ է Հայրիկը:

ԲԱԳՐԱՏ – Քո բանը չէ:

ՍՈՒՐԵՆ – Ճե, թաքցրեք ինձանից, բայց ես ամեն բան գիտեմ, գայլը թակարդ է ընկել, իր թաթերն է կրծոստում:

ԲԱԳՐԱՏ – Կարծեմ, դու սկսում ես շափից անցնել:

Ո-ՈՉՈԼԻԱ – Նա հարբած է, շարժե հետք խոսել:

ԵՐԱՆՈՒՀԻ – Գժվել է:

ՍՈՒՐԵՆ – Եհ՝, ի՞նչ եք ամեն կողմից ապշած մտիկ անում: Ամբողջ քաղաքն է խոսում: Պետք է բամբասանքներին վերջ տալ: Երկուսից մեկ – կամ Օթարյանը ճշմարիտ է ասում, կամ զրպարտում է: Եթե զրպարտում է, պետք է պատժել: (Բագրատին) Աա՝, վախենո՞ւմ ես, դողո՞մ ես, դատարանո՞վ ես սպառնում:

ԲԱԳՐԱՏ – (Վիրավորված և վրդովված) Վախսկոտք նա է, որ սի կնոց պատճառով ապտակ է ստանում և կուլ տալիս:

ՍՈՒՐԵՆ – Զայնդ կտրիր, շուն: (Հարձակվում է վրեն):

ԵՐԱՆՈՒՀԻ – (Ընկնում է որդիների մեջ): Աման, Տեր Աստված:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Աստված իմ, և սա ընտանիք է...

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Երևում է իր սենյակի դռների մեջ՝ առանց պիջակի, ժիլետով): Այդ ի՞նչ աղնուկ է: (Նկատելով Սուրենին): Ա, այդ դո՞ւ ես անառակ զավակ: Ես քեզ կիսեղիեմ շան պես: (Հարձակվում է վրեն):

ՍԱՐԳԱԹԵԼ – (Որ դուրս է վազել Անդրեասի ձայնին սեղանատնից, անձեռոցիկը կրծքին փաթաթած): Հանգստացիր, Անդրեաս... (Բոնում է նրա թևից, իետ է քաշում):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Կորիր... ես քեզ ասել եմ, որ աչքիս չերևաս...

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Բոնելով Սուրենի թևից) Ամոք է, խելքի եկ: (Տանում է նրան ձախ կողմի դռներով և խւկոյն մենակ վերադառնում):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ահա իմ կյանքը, պառկեցի մի քիչ հանգստանալու, չթողին: (Թույլ է տալիս, որ Սաղաթելն իրան տանի իր սենյակը): Անիծվեք դուք...

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Մարզարիտին) Օձ, այդ դու ես նրան սովորեցրել:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ամաշիր ասածիցդ, Ռոզալիա:

ԵՐԱՆՈՒՅԻՆ – Հիմա ել դուք: Այս ի՞նչ տուն է, Տեր Աստված:

ՌՈԶԱԼԻԱ – Սպասիր, մի օր ես քեզ հետ հաշվի կնստեմ: (Ուզում է գնալ իր սենյակը, բայց Օթարյանին տեսնելով, կանգ է առնում):

ՏԵՍԻԼ 11

ԵՐԱՆՈՒՅԻՆ, ՄԱՐԳԱՐԻՏ, ՕԹԱՐՅԱՆ ԵՎ ՌՈԶԱԼԻԱ

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Ներս է մտնում նախասենյակի դռնից ուրախ դեմքով): Բարով ձեզ, մայրիկ: (Զեռքը համբուրում է) Օրիորդ Ռոզալիա, բարով: (Ուզում է ձեռք տալ):

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Արհամարանքով, բայց վրդովված): Մենք ծանոք չենք, պարոն:

ՕԹԱՐՅԱՆ – (Ցնցվելով) Օրիորդ, այդ ի՞նչ է նշանակում:

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Կծու ծիծաղով): Սիրահարներ: (Անցնում է իր սենյակը):

ՏԵՍԻԼ 12

ԵՐԱՆՈՒՅԻՆ, ՄԱՐԳԱՐԻՏ, ՕԹԱՐՅԱՆ